

MINISTERUL DE INTERNE

UZ INTERN

**NOȚIUNI
DESPRE
CETĂȚENIE
ȘI
REGIMUL JURIDIC
AL STRĂINILOR**

D8712 / part 36

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC
1982

2505952

D 008712, Vol. 1P36

MINISTERUL DE INTERNE

Cz intern
Seria III

**NOȚIUNI DESPRE CETĂȚENIE
ȘI REGIMUL JURIDIC AL STRĂINILOR**

Autor: NICOLAE TOMA

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC

— 1982 —

INTRODUCERE

Problematika cetățeniei, a statutului juridic al persoanei au suscitat un interes major și preocupă, în continuare, pe specialiștii în dreptul constituțional, precum și din alte ramuri ale dreptului. Explicația trebuie găsită în sensul pe care-l capătă azi noțiunea cetățeniei, ca legătură politică și juridică permanentă dintre persoana fizică și stat.

Dacă în sens politic cetățenia înseamnă apartenența unui individ la o colectivitate umană (națiune, popor) organizată în stat, sensul juridic este mai clar conturat. În dreptul constituțional, cetățenia constituie o instituție distinctă, formată din acele norme juridice care reglementează relațiile sociale ce se stabilesc între persoanele fizice și societatea dată, reprezentată din punct de vedere juridic prin stat, în temeiul cărora persoanele fizice sînt considerate membri ai societății, avînd drepturile și obligațiile prevăzute de legea statului.

Desigur, definirea noțiunii de cetățenie, relevarea naturii juridice a acestora reclamă efort. Noțiunea este dinamică, supusă aprecierilor istorice și influențată de transformările sociale, economice și politice din fiecare societate.

Eforturile demeriturilor efectuate în acest sens sînt răsplătite de satisfacția afirmării că cetățenia română — instituție juridică complexă — întruchipează multitudinea raporturilor reciproce dintre stat și cetățean, dar, înainte de toate, arată legătura spirituală față de generațiile trecute și cele viitoare, față de patrie și popor.

În sistemul democrației noastre socialiste, condiția juridică a cetățeanului este apărută și garantată prin norme de

drept și, în același timp, este asigurată în fapt prin toate realizările societății menite a înobilă personalitatea umană. Oricum al muncii, indiferent de naționalitate și statut social, de sex și vârstă, are drepturile și obligațiile unui cetățean și este cetățean român în măsura în care participă prin întreaga sa activitate la dezvoltarea și înflorirea patriei socialiste, la apărarea independenței, suveranității și integrității sale.

Prin tot ceea ce întreprinde poporul român pentru dezvoltarea și înflorirea patriei sale, pentru creșterea gradului de civilizație materială și spirituală a fiilor săi, se înobilează și statutul cetățeanului român, acele elemente componente care sînt de umanismul socialist.

În Programul Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism se arată că: „Umanismul socialist concepe omul ca ființă socială, aflată în strînsă legătură și interdependență cu semenii săi, cu masele largi populare. El se întemeiază pe relații de colaborare și stimă reciprocă între toți membrii societății, pe interzicerea oricărei exploatare și asuprii, pe egalitate, pe libertatea omului de a acționa în mod conștient pentru afirmarea personalității sale, pentru înfruntarea propriului său viitor. Umanismul socialist presupune realizarea fericirii personale în contextul făuririi fericirii întregului popor. În mijlocul maselor largi populare personalitatea nu se pierde, ci se afirmă tot mai puternic, odată cu afirmarea întregii națiuni¹.

Analiza instituției cetățeniei române paralel cu reglementările existente în legislațiile unor state nu s-a făcut în scopul de a scoate în evidență doar sistemul și soluțiile adoptate prin Legea nr. 24/1971 a cetățeniei române², ci pentru desprinderea unor concluzii de ordin practic. Este de la sine înțeles că, în actuala perioadă de interdependențe pe multiple planuri în relațiile dintre state, cînd România militează cu hotărîre pentru instituirea unei noi ordini economice și

politice pe plan internațional, cunoașterea și surprinderea notelor esențiale, definitorii ale ~~statutului juridic al persoanelor~~ în legislațiile diferitelor țări trebuie și pot să slujească unor comandamente de natură practică.

De asemenea, abordarea unor aspecte legate de situația cetățeanului român cu domiciliul în străinătate și de regimul juridic al străinilor în Republica Socialistă România are menirea să readucă în plan discursiv — cu rezonanțe practice — acele prevederi din legea română ce au implicații în activitatea organelor Ministerului de Interne.

¹ Programul Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism, Editura politică, București, 1974, pag. 137.

² Publicată în B. O. nr. 157 din 17 decembrie 1971. În Culegere de acte normative în materie de pașapoarte, vize, străini, cetățenie, controlul trecerii frontierei și taxe, editată pe plan intern în 1974, pag. 47.

Capitolul I

ANALIZA CONCEPȚIILOR PRIVIND NOȚIUNEA ȘI NATURA JURIDICĂ A CETĂȚENIEI

A. Noțiunea de cetățenie în literatura juridică burgheză. Definiția cetățeniei

În ultima perioadă apare tot mai evidentă preocuparea cercetătorilor din domeniul dreptului constituțional, în principal, precum și a celor din alte ramuri interesate, cum ar fi dreptul familiei, dreptul internațional public și cel privat de a clarifica, dezvolta și înțelege cât mai adecvat noțiunea și natura juridică a cetățeniei. Această extindere ar putea fi explicată, pe de o parte, prin inovațiile care au loc în legislațiile statelor, iar, pe de altă parte, ca urmare a profundelor schimbări intervenite în relațiile dintre state, a democratizării vieții internaționale, a triumfului noilor principii ale dreptului internațional, transformat evident într-un instrument al înțelegerii și cooperării între state. Bineînțeles că aceste profunde mutații din viața internațională antrenează tot mai mult doctrina de drept, pe toți slujitorii acesteia aflați pe diferite trepte de activitate.

Astfel noțiunea, cât și natura juridică a cetățeniei au căpătat în succesiunea înțelegerii lor caracter istoric. Pentru a ne opri întâi asupra noțiunii de cetățenie în doctrina burgheză, apreciem necesar a trece succint în revistă sensul atribuit acestuia în grînduirile precedente celei capitaliste.

Mai întâi a apărut noțiunea de cetățean (din latinește *civis romanus*) în timpul existenței orașelor-republici din antichitate. Se numeau cetățeni, în vechile cetăți antice Atena, Sparta, Roma acele persoane care, prin prezența în adunările populare (în foruri sau agorae), luau parte la rezolvarea problemelor publice.

Apariția și dezvoltarea Imperiului Roman au dus, în urma edictului împăratului Caracalla, din anul 212, la extinderea sensului noțiunii de cetățean prin atribuirea acestei calități oricărui locuitor al Imperiului, conferindu-i anumite drepturi și obligații. Decăderea Imperiului Roman a contribuit treptat la restrângerea conținutului juridic al noțiunii de cetățenie.

În epoca feudală, condiția juridică a populației se exprima prin instituția supușeniei, care presupunea o mare sferă de obligații și un număr foarte restrins de drepturi ale supusului față de feudal. În prima perioadă a evului mediu, termenul de „supus” era sinonim cu acela de „vasal”. Cu timpul, supusul devine dependent față de puterea supremă de stat, concretizată în feudalul suprem, print, rege sau împărat, care dispunea, după bunul său plac, de viața, persoana și averea tuturor supușilor săi. Se ajunge, astfel, în absolutismul, inspirat de Machiaveli, care îl face pe regele Franței, Ludovic al XIV-lea, să proclame: „L'Etat c'est moi!”

Instaurarea ordinului capitalist duce la înlocuirea instituției supușeniei din evul mediu cu cetățenia. Una din lozincile burghezei revoluționare din Franța suna astfel: „...nu mai există supuși”. Declarația drepturilor omului și ale cetățeanului adoptată în timpul Revoluției franceze din 1789 leagă noțiunea de cetățean de participarea la viața politică. Dar influența absolutistă se menține în detrimentul definirii și aplicării cu adevărat democratice a drepturilor omului și cetățeanului, considerate naturale, universale, imprescriptibile și sacre în maniera burgheză. Egalitatea cetățenilor este concepută ca simplă egalitate juridică, iar libertatea este indisociabilă legată de proprietatea particulară, definită ca un drept sacru și inviolabil. Constituția franceză din 1791 — care va servi ca model de inspirație pentru legea fundamentală și a altor state — împarte pe cetățeni în „activi” (proprietari) și „pasivi” (cei lipsiți de avere), „pasivii” nebeneficiind de drepturi electorale.

Instituția cetățeniei și exercitiul atributelor sale nu se pot însă realiza, în plenitudinea lor, într-o societate bazată pe inegalitate și exploatare. Interesele de clasă își vor pune pecetea în doctrina burgheză și asupra noțiunii cetățeniei, fiind înregistrată însă și în această direcție o anumită evoluție.

Din literatura juridică burgheză din cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea, ar putea fi reținute, ca reprezentative în stabilirea conceptului de cetățenie, următoarele opinii mai edificatoare pentru poziția și maniera de tratare a diferiților autori:

Într-o primă opinie se pleacă la definirea cetățeniei de la teza neștiințifică conform căreia statul ar fi suma a trei elemente: teritoriul, populația și suveranitatea, aceasta din urmă în sensul de putere de stat.

Cetățenia, ca legătură politică sau juridică este o relație a persoanei, este inclusă într-unul din elementele constitutive ale statului, în populație.

O altă opinie vede în cetățenie legătura care unește un individ, un grup sau anumite bunuri la un stat anumit.

Critica argumentată, științifică a acestor teorii făcută în literatura noastră de specialitate, de pe pozițiile marxist-leniniste, are în vedere că statul este un instrument pentru conducerea societății, un mecanism care are ca părți componente organele statului și nu teritoriul, populația și suveranitatea. În plus, cetățeanul nu poate fi privit ca un element pasiv în raport cu statul. Dezvăluind erorile autorilor burghezi citați, prof. N. Prisca arată că populația unui stat nu se identifică niciodată cu societatea dată, deoarece în compoziția populației unui stat distingem mai multe categorii de persoane, după statutul lor juridic, și anume: cetățenii, străinii, persoanele fără cetățenie și persoanele cu dublă cetățenie. În acest caz și necetățenii ar trebui considerați ca făcând parte din stat, de vreme ce ei sunt incluși în populație, iar populația este un element constitutiv al statului.

De asemenea, nu poate fi acceptată opinia potrivit căreia cetățenia ar fi legătura care unește un individ, un grup sau anumite bunuri cu un stat anumit. Se pleacă de la părerea

¹ Prisca N., *Principii constituționale* (Cursuri de drept constituțional și pedagogică), București, 1978, pag. 175.

² Prisca N., *Op. cit.*, pag. 178; Coamău Gr., *Dreptul internațional contemporan*, vol. I, Editura Universităţii şi pedagogică, Bucureşti, 1978, pag. 411.

³ Tomulescu St. C. I., *Dreptul omului modern*, Tipografia Universităţii Bucureşti, 1973, pag. 16, 128-130.

erona că raporturile juridice se pot stabili și între persoane și bunuri, nu numai între persoane. Argumentarea criticii acestei teorii are în vedere că raporturile juridice se pot încheia nu numai între oameni, uneori ele încheindu-se cu privire la bunuri, și că niciodată raporturile juridice nu pot lua naștere între oameni și bunuri.¹

Literatura burgheză de specialitate oferă și definiții exacte ale cetățeniei. În această categorie poate fi reținută definiția dată de Charles Rousseau, după care: „Cetățenia este legătura politică și juridică permanentă dintre o persoană fizică și un anumit stat. Această legătură se exprimă prin totalitatea drepturilor și obligațiilor reciproce dintre o persoană și statul al cărui cetățean este și, mai mult, este o legătură juridică specială reflectată pe plan intern, păstrată și prelungită oriunde s-ar găsi persoana, în statul de origine, în alt stat, pe mare, în aer sau în cosmos”.²

B. Noțiunea de cetățenie în literatura juridică socialistă. Definiția cetățeniei

În literatura juridică socialistă, accepțiunea și definirea categoriei de cetățenie depășesc limitele restrinse ale concepției teoreticienilor burghezi. Noua interpretare a noțiunii de cetățenie se datorește faptului că revoluția socialistă înlătură inegalitățile juridice ale persoanelor în societate și pune bazele de drept și materiale ale statutului cetățeanului, dând astfel un conținut socialist cetățeniei.

Crearea primului stat socialist a oferit posibilitatea verificării practice a previziunii filozofiei marxiste și de înlăturare a trecerii de la „sacra noțiune de om” la noțiunea de oameni în desfășurarea relațiilor lor reale.³

În noile condiții social-economice și politice se realizează ceea ce năzuiseră și preconizaseră Marx și Engels, înlăturarea opoziției, caracteristică societății burgheze, dintre indivizi în calitate de oameni ai societății civile și de cetățeni.

¹ Măteș L., *Tratat de drept constituțional*, Centrul de multiplicare al Universității București, 1973, pag. 4.

² Prisco N., *Op. cit.*, pag. 178; Măteș L., *Op. cit.*, pag. 6.

³ Marx K. și Engels Fr., *Opere*, vol. 3, *Politica politică*, București, 1962, pag. 231.

teni, dintre individul izolat și colectivitate, dintre societatea civilă și statul politic, opoziție ce decurge din contradicția dintre baza economică și suprastructura politică a societății capitaliste.

Socialismul realizează unirea om-cetățean, prin integrarea acestuia în rețeaua complexă a relațiilor sociale în care raporturile juridice cetățean-stat capătă o relevanță cu totul deosebită.⁴

Avind suportul unei filozofii științifice, doctrina juridică socialistă nu mai definește cetățenia ca o simplă legătură juridică sau politică între individ și stat, ci ca o adevărată apartenență la colectivitatea oamenilor muncii, la statul socialist, apartenență în virtutea căreia cetățenii au drepturi, libertăți și obligații.

În literatura sovietică se consideră că cetățenia este o legătură în virtutea căreia fiecare cetățean sovietic în raporturile sale cu statul are anumite drepturi determinate și totodată obligații corespunzătoare, că asupra fiecărui cetățean se răsfringe acțiunea legilor sovietice, indiferent de locul unde se află, în granițele U.R.S.S. sau în afară.⁵

Autorii sovietici definesc cetățenia accentuând mai ales pe statutul juridic al persoanei, relevând apartenența juridică sau politico-juridică a persoanei la stat, în temeiul căreia are drepturi și obligații stabilite de stat, ce îi sînt acroțite atât în interiorul, cât și în afara granițelor statului sovietic.

Definiții asemănătoare, în care se au în vedere două elemente constitutive (legătura juridică dintre persoană și stat, precum și statutul politico-juridic al persoanei), întâlnim și în alte doctrine socialiste de drept.

Literatura noastră juridică a cercetat și cercetează cetățenia în cele două accepțiuni ale sale: de instituție de drept constituțional (formată din acele norme juridice care reglementează relațiile sociale ce se stabilesc între persoanele fizice și societatea dată, reprezentată din punct de vedere juridic prin stat, în temeiul cărora persoanele fizice sînt considerate membri ai societății, avînd drepturile și obligațiile

⁴ Popescu S., *Considerațiuni asupra raportului individ-stat-societate*. În *Instituții și reglementări în dreptul socialist român*, Editura Academiei, București, 1969, pag. 50-73.

⁵ Măteș L., *Op. cit.*, pag. 6.

prevăzute de legile statului) și de condiție juridică creată celui ce are calitatea de cetățean.

Evoluția definirii cetățeniei în doctrina românească socialistă a fost, fără îndoială, influențată de schimbările survenite în legea fundamentală a țării — Constituția. Astfel, Constituția din 13 aprilie 1948, prima constituție de tip socialist a României, a consfințit cucerirea deplină a puterii de către oamenii muncii în frunte cu clasa muncitoare, a statornit cadrul juridic al trecerii la construcția socialistă, a fixat noile principii socialiste de organizare a statului. Statutul politico-juridic al cetățeanului, de unde derivă și definirea cetățeniei, este determinat, în această constituție, de consfințirea drepturilor și îndatoririlor sale fundamentale, în frunte cu drepturile social-economice, fără nici o discriminare, precum și a garanțiilor materiale de exercitare.

Pentru a răspunde noilor exigențe ale procesului de transformări socialiste în plină desfășurare, a fost adoptată Constituția din 24 septembrie 1952, care a dat o reglementare juridică mai dezvoltată drepturilor fundamentale cetățenești.

În fine, schimbările fundamentale din viața societății noastre, determinate de victoria socialismului și intrarea țării într-o nouă etapă de dezvoltare, au impus adoptarea unei noi legi fundamentale, ceea ce s-a realizat prin intrarea în vigoare, la 21 august 1965, a Constituției Republicii Socialiste România. Din punctul de vedere al problemei urmărite este important de menționat că noua lege fundamentală din 1965, caracterizată drept Constituția socialismului victorios, consfințește că în România orînduirea socialistă a învins, au fost lichidate definitiv exploatarea omului de către om și clasele exploatare, s-a făcut unitatea moral-politică a poporului, formată din clase și categorii sociale noi, socialiste, națiunea a răpătat un caracter socialist, drepturile și libertățile fundamentale cetățenești s-au adăncit și extins în conformitate cu principiile umanismului și democrației socialiste, asigurînd dezvoltarea și înflorirea multilaterală a personalității omului. Proclamația — prin Constituția din 1965 — a Republicii Socialiste România reprezintă încununarea victoriei socialismului în țara noastră și, totodată, o bază pentru asigurarea dezvoltării multilaterale a societății și pregătirea condițiilor trecerii la construcția deplină a comunismului. Pe

aceste largi coordonate conținutul noțiunii de cetățenie se îmbogățește continuu.¹

Vom enumera în continuare cele mai semnificative definiții și accepțiuni ale cetățeniei. Astfel, prof. N. Prisca definește cetățenia română ca fiind apartenența unei persoane la Republica Socialistă România în virtutea căreia are drepturile stabilite de Constituție și legi de a participa activ la viața economică, socială, politică și culturală a țării, precum și obligațiile corespunzătoare drepturilor statului, obligații a căror realizare constituie garanția drepturilor persoanei și condiția dezvoltării lor.²

Într-o definiție generală, prof. M. Lepădatescu consideră cetățenia ca „...apartenența unei persoane la o comunitate umană politiceste organizată prin crearea unei formații statale. Ea se exprimă juridicește în instituția de drept constituțional care constă în totalitatea normelor ce alcătuiesc statutul juridic al cetățeanului, norme care statornicesc drepturile și îndatoririle fundamentale ale cetățeanului”.³

Pe de altă parte, prof. T. Drăganu a definit cetățenia ca fiind „...situația juridică rezultînd din apartenența unei persoane fizice la un stat determinat, caracterizată prin faptul că aceasta are plenitudinea drepturilor și obligațiilor prevăzute de constituție și de legi, inclusiv drepturile politice, obligația de fidelitate față de patrie și cea de apărare a ei”.⁴

Pornind de la conținutul și finalitatea cu totul nouă a cetățeniei în socialism, în altă definiție se arată că „...cetățenia română trebuie considerată ca acea calitate a persoanei fizice ce reprezintă expresia relațiilor permanente social-economice, politice și juridice dintre persoana fizică și stat, dovedind apartenența sa la statul socialist român și atribuind persoanei fizice posibilitatea de a fi titularul tuturor dreptu-

¹ Gheorghiu I. și A., *Organizarea și activitatea de stat în Republica Socialistă România*, Editura Academiei, București, 1974, pag. 37-38; Ceterchi I., *Republica Socialistă România — Încununare a victoriei depline și definitive a socialismului în țara noastră*, în „Anale de istorie” nr. 6/1967, pag. 26-30.

² Prisca N., *Drept constituțional*, vol. I, partea a II-a, Centrul de multiplicare al Universității București, 1969, pag. 112.

³ Lepădatescu M., *Organizarea administrativă a teritoriului ca bază a organizării puterii de stat*, în „Analele Universității București, Științe Juridice” nr. 1/1970, pag. 41.

⁴ Drăganu T., *Drept constituțional*, Editura didactică și pedagogică, București, 1973, pag. 188-189.

rilor și îndatoririlor prevăzute de Constituția și de legile Republicii Socialiste România¹.

Pe această linie de gândire, mai recent, prof. N. Prisca avea în vedere, atunci când redefinea cetățenia, atât statutul juridic al persoanei, dat de legătura cu statul, cât și raportul juridic al cărui conținut îl constituie acest statut. Cetățenia este privită ca forma juridică a legăturii complexe dintre stat și persoana fizică, prin care se delimitează persoanele fizice ce fac parte din societatea noastră, din națiunea noastră socialistă, în temeiul căreia le sînt aplicabile Constituția și legile Republicii Socialiste România și au drepturile și obligațiile prevăzute de aceste acte normative.

O asemenea definiție consideră cetățenia română ca fiind „apartenența persoanei fizice la Republica Socialistă România în cadrul căreia are, fără de stat, drepturile stabilite de Constituție și legi de a participa activ la viața economică, economică, politică și culturală a țării, precum și obligațiile corespunzătoare drepturilor statului, obligată a căror realizare constituie garanția drepturilor persoanei și condiția dezvoltării lor²”.

Definiția de mai sus, deși de maximă generalitate, reține spiritul Legii nr. 24/1971 a cetățeniei române. În art. 1 al legii se prevede că: „În Republica Socialistă România, stat suveran, independent și unitar, cetățenia română reprezintă expresia relațiilor social-economice, politice și juridice dintre persoanele fizice și statul socialist român, constituind un atribut de onoare, de mare responsabilitate civică. Cetățenia română dovedește apartenența cetățeanului la statul socialist român”. De asemenea, legea respectivă prevede că cetățenii români se bucură de toate drepturile politice, economice și sociale, precum și de celelalte drepturi și libertăți consacrate de Constituție și legile țării, fără nici o îngrădire sau deosebire pe temeiul naționalității, rasei, sexului sau religiei, ori al modului de dobîndire a cetățeniei. Statul asigură liberta-

tea și demnitatea cetățenilor săi, afirmarea multilaterală a personalității lor și ocrotește pe cetățenii români care se află vremelnice în afara frontierelor țării sau domiciliază în străinătate.

Cetățenilor români li se garantează în mod real dreptul la muncă și odihnă, la învățătură și obținerea unei pregătiri profesionale, culturale și științifice, libertatea, demnitatea și afirmarea multilaterală a personalității umane³.

În același timp, toți cetățenii români sînt deopotrivă răspunzători pentru dezvoltarea economică și socială a României, pentru apărarea cuceririlor revoluționare ale clasei muncitoare, ale întregului popor, a suveranității și independenței naționale.

¹ Instituția drepturilor și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor români găsește o tratare științifică și actuală în lucrarea prof. N. Prisca intitulată sugestiv: *Drepturile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor în Republica Socialistă România* (Editura științifică și enciclopedică, București, 1978).

În analiza drepturilor și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor Republicii Socialiste România, autorul utilizează următoarele clasificări:

I. Egalitatea în drepturi a cetățenilor, care cuprinde atât aspecte materiale, cât și modalități practice de îndeplinire în ordinea noastră socialistă.

II. Drepturile social-economice, în care se cuprind dreptul la muncă, dreptul la odihnă, dreptul la asigurarea materială, dreptul la învățătură, dreptul liberilor la asigurare din partea statului a condițiilor de dezvoltare fizică și intelectuală, dreptul de proprietate personală și dreptul de moștenire.

III. Drepturile social-politice:

1. Drepturile politice ale cetățenilor: drepturile electorale și dreptul de asociere.
2. Libertățile democratice: libertatea exprimării, libertatea presei, libertatea întrunirilor, mîlingurilor și demonstrațiilor și libertatea conștiinței.

IV. Inviolabilitățile: inviolabilitatea persoanei, inviolabilitatea domiciliului și secretul corespondenței și convorbirilor telefonice.

V. Drepturile garanții: dreptul de petiționare și dreptul celui vătămat într-un drept al său printr-un act ilegal al unui organ de stat de a cere organelor competente, în condițiile prevăzute de lege, anularea actului și repararea pagubelor.

VI. Îndatoririle fundamentale: îndatorirea de a respecta Constituția și legile, îndatorirea de apărare a proprietății socialiste, îndatorirea de a contribui la întărirea și dezvoltarea ordinii socialiste, îndatorirea de a servi serviciul militar și îndeplinirea altor dăruiri patriei.

¹ *Revista 11*, 1971, nr. 12, p. 22.

² Prof. N. Prisca, *Opere complete*, Editura științifică și pedagogică, București, 1978, pag. 181.

C. Natura juridică a cetățeniei în literatura de specialitate burgheză

Stabilirea naturii juridice a cetățeniei a constituit, alături de definirea acestei categorii, obiect de preocupare și controversă în literatura de specialitate. Diferiți cercetători au emis mai multe teorii cu privire la încadrarea cetățeniei în una din categoriile fundamentale ale științei dreptului, incluzând fenomenul juridic studiat într-una din instituțiile specifice, cum ar fi: raportul juridic, contractul, condiția sau starea juridică a persoanei. În acest fel s-au conturat mai multe teorii, și anume: teoria contractuală, teoria manifestării unilaterale de voință a statului, teoria condiției juridice, teoria statutului juridic al persoanei, teoria situației juridice a persoanei și teoria raportului juridic.¹

Criticând teoria contractuală, prof. Prisca scoate în evidență două vicii fundamentale care o fac de neacceptat, deoarece: în cazul contractului, ambele voințe trebuie să se manifeste anterior încheierii acțiunii respective. Acest lucru nu se realizează atunci când cetățenia se dobândește prin naștere. De asemenea, într-un contract, prin acordul de voințe se stabilește atât legătura dintre participanții la contract, cât și conținutul acestuia, format din drepturi și obligații concrete, care diferă în funcție de natura contractului. Atunci când este vorba de cetățenie, indiferent că se dobândește prin naștere sau la cerere, conținutul acesteia este identic pentru toate persoanele care au astfel de legături cu statul respectiv.²

Același autor analizează inconsecvența teoriei manifestării unilaterale de voință a statului, potrivit căreia cetățenia — atât în cazul nașterii cât și al dobândirii cetățeniei la cerere — ar fi un act unilateral de voință al statului.

Dacă cetățenia ar fi un act unilateral de voință al statului, ar trebui să se emită un act de atribuire cu ocazia nașterii fiecărui copil, ceea ce nu se întâmplă în practică. În plus, trebuie să avem în vedere că oricât de puternic este un stat, nu poate atribui cetățenia unei persoane prin manifestare unilaterală de voință, dacă aceasta nu este cerută.

Într-o altă opinie, se include cetățenia în cadrul instituției condiției juridice a persoanei, fără a se arăta în ce constă

¹ Prisca N., *Op. cit.*, pag. 181.

² *Ibidem*, pag. 181—182.

aceasta. Se pare că teoria condiției juridice este inspirată din cea a stării juridice a persoanei, care pune accentul pe calitatea sau pe statutul persoanei, fără a se încerca descifrarea raportului juridic dintre persoana fizică și stat.

Analiza diferitelor opinii exprimate în literatura burgheză în legătură cu natura juridică a cetățeniei reliefează limitele aprecierilor formulate, întâlnite, de altfel, și în cazul încercărilor de definire a cetățeniei. Un progres notabil pe această linie s-a înregistrat în literatura juridică socialistă, explicabil și prin aceea că, în înțelegerea raportului juridic ce se realizează în cazul cetățeniei, se pornește de la definirea științifică, în primul rând a statului, iar apoi și a altor instituții de drept. Astfel, plecându-se de la premise științifice, se ajunge la o concluzie justă.

D. Natura juridică a cetățeniei în literatura juridică socialistă română

În literatura noastră de specialitate, explicarea naturii juridice a cetățeniei s-a făcut paralel cu preocupările de a defini cetățenia, dezvoltându-se trei teorii, și anume: a situației juridice, a capacității juridice și a raportului juridic.

Conform ultimei teorii, cetățenia este un statut izvorit din raporturile juridice ce intervin între o persoană fizică și stat. Se impun însă unele precizări.

Este evidentă astăzi recunoașterea unanimă în literatura juridică socialistă că drepturile fundamentale ale cetățenilor nu constituie prin natura lor o categorie deosebită față de celelalte drepturi subiective.¹ Întocmai ca orice drepturi subiective, ele sînt puteri garantate de lege voinței subiectului activ al raportului juridic, în temeiul cărora acesta este în măsură, în vederea valorificării unui interes personal direct, să desfășoare o conduită determinată sau să pretindă subiectului pasiv al raportului juridic o anumită comportare, care, la nevoie, poate fi impusă acestuia cu sprijinul forței de constrângere a statului.² Prin urmare, atât drepturile, cât și obligațiile subiective reprezintă conținutul unui raport juridic.

¹ Prisca N., *Drepturile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor în Republica Socialistă România*, Editura științifică și enciclopedică, București, 1978, pag. 21—23.

² Drăganu T., *Op. cit.*, pag. 203.

Dreptul este o relație specifică, care are ca obiect al său o persoană fizică și stat, fără însă a se recunoaște că din fiecare asemenea raporturi iau naștere toate acele drepturi și obligații reciproce dintre stat și cetățean care dau expresie noțiunii complexe de cetățenie.¹ Într-adevăr, printr-un fapt juridic — nașterea — ia ființă raportul juridic de cetățenie, dar în cadrul acestui raport nu regăsim toate acele drepturi și obligații reciproce dintre cetățean și stat menite să configureze, sub toate aspectele, noțiunea de cetățenie. Este evident că unele drepturi și obligații specifice calității de cetățean nu apar odată cu nașterea raportului juridic de cetățenie, ci mult mai târziu, atunci când purtătorul lor îndeplinește o anumită vîrstă.

În aceste considerente se distinge, pe de o parte, raportul juridic de cetățenie aparut între o persoană fizică și stat odată cu nașterea acelei persoane, iar pe de altă parte complexitatea drepturilor și obligațiilor reciproce, aparute odată cu nașterea raportului juridic sau ulterior acestui moment, prin care se configurează statutul ori situația juridică a unei persoane ce are calitatea de cetățean. În această idee se justifică utilitatea noțiunii de „situație juridică” raportată la natura juridică a cetățeniei, considerată ca raport juridic.

Problematika naturii juridice a cetățeniei se cere tratată și în legătură cu rolul și valoarea voinței subiecților participanți la raporturile juridice respective. În literatura noastră s-a formulat concluzia că, în situația dobîndirii cetățeniei la cerere, prin manifestarea succesivă de voință a persoanei fizice — exprimată în cererea de dobîndire a cetățeniei — și a statului — exprimată în actul organului competent să acorde cetățenia — se ajunge la un anumit acord de voințe, care însă nu are valoarea de act bilateral, ca în cazul contractului. Acordul de voințe contează aici ca fapt juridic deoarece nu stabilește, ca în cazul contractului, drepturi și obligații diferențiate de la un raport juridic la altul, ci numai nașterea relației dintre cei doi subiecți ai raportului juridic, conținutul acestuia fiind prevăzut de lege.²

Se mai are în vedere că noțiunea de cetățenie nu se manifestă în cadrul raportului juridic de cetățenie, dar ea nu este suficient de largă pentru a cuprinde în sine și toate raporturile juridice comune. Nici categoria de raporturi juridice comune nu este suficient de largă pentru a cuprinde în sine și toate raporturile juridice care apar în cadrul raportului juridic de cetățenie. Se mai are în vedere că noțiunea de cetățenie nu se manifestă în cadrul raportului juridic de cetățenie, dar ea nu este suficient de largă pentru a cuprinde în sine și toate raporturile juridice comune. Nici categoria de raporturi juridice comune nu este suficient de largă pentru a cuprinde în sine și toate raporturile juridice care apar în cadrul raportului juridic de cetățenie.

Se mai are în vedere că noțiunea de cetățenie nu se manifestă în cadrul raportului juridic de cetățenie, dar ea nu este suficient de largă pentru a cuprinde în sine și toate raporturile juridice comune. Nici categoria de raporturi juridice comune nu este suficient de largă pentru a cuprinde în sine și toate raporturile juridice care apar în cadrul raportului juridic de cetățenie.

Se mai are în vedere că noțiunea de cetățenie nu se manifestă în cadrul raportului juridic de cetățenie, dar ea nu este suficient de largă pentru a cuprinde în sine și toate raporturile juridice comune. Nici categoria de raporturi juridice comune nu este suficient de largă pentru a cuprinde în sine și toate raporturile juridice care apar în cadrul raportului juridic de cetățenie.

Se mai are în vedere că noțiunea de cetățenie nu se manifestă în cadrul raportului juridic de cetățenie, dar ea nu este suficient de largă pentru a cuprinde în sine și toate raporturile juridice comune. Nici categoria de raporturi juridice comune nu este suficient de largă pentru a cuprinde în sine și toate raporturile juridice care apar în cadrul raportului juridic de cetățenie.

Se mai are în vedere că noțiunea de cetățenie nu se manifestă în cadrul raportului juridic de cetățenie, dar ea nu este suficient de largă pentru a cuprinde în sine și toate raporturile juridice comune. Nici categoria de raporturi juridice comune nu este suficient de largă pentru a cuprinde în sine și toate raporturile juridice care apar în cadrul raportului juridic de cetățenie.

¹ Dăneanu I., *Cetățenia română*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1976, pag. 42.

² Prisco N., *Op. cit.*, pag. 54.

... în anul 1920, în urma tratatului de la Versailles...

În prezent, legislația în vigoare este cea aprobată în anul 1920, care stabilește condițiile de dobândire a cetățeniei române. Această legislație este aplicabilă în prezent în România.

Conținutul prezentei legislații este în conformanță cu principiile de drept public și cu interesele naționale ale României.

13. Calitatea de cetățean român, titlu de onoare Modurile stabilite de lege pentru dobândirea acestei calități

Calitatea de cetățean român este un titlu de onoare care se dobândește în urma îndeplinirii anumitor condiții stabilite de lege. Aceste condiții sunt:

- a) să fie născut pe teritoriul statului român, chiar dacă nu...
- b) să fie născut în străinătate și unul din părinți săi...

În prezent, legislația în vigoare este cea aprobată în anul 1920, care stabilește condițiile de dobândire a cetățeniei române.

Op. cit., pag. 442 și urm.

... în anul 1920, în urma tratatului de la Versailles...

În prezent, legislația în vigoare este cea aprobată în anul 1920, care stabilește condițiile de dobândire a cetățeniei române.

Conținutul prezentei legislații este în conformanță cu principiile de drept public și cu interesele naționale ale României.

Op. cit., pag. 442 și urm.

1. Dobândirea cetățeniei române prin naștere.

Calitatea de cetățean român este un titlu de onoare care se dobândește în urma îndeplinirii anumitor condiții stabilite de lege.

Conținutul prezentei legislații este în conformanță cu principiile de drept public și cu interesele naționale ale României.

Op. cit., pag. 442 și urm.

a) s-a născut pe teritoriul statului român, chiar dacă nu...

b) s-a născut în străinătate și unul din părinți săi...

În prezent, legislația în vigoare este cea aprobată în anul 1920, care stabilește condițiile de dobândire a cetățeniei române.

tea de idealuri. De asemenea, se consacră principiul egalității depline între sexe.

Superioritatea reglementarului actuală față de cea din trecut se manifestă și prin faptul că, în cazul în care unul din părinți este cetățean roman, copilul va dobîndi cetățenia română. Legea din 1924 și cea din 1939, avînd ca obiect dobîndirea și pierderea cetățeniei române, stabileau că, în cazul unor căsătorii în care unul din soți nu avea cetățenia română, copilul urma întotdeauna cetățenia tatălui. Numai în situația în care paternitatea nu era stabilită, iar mama avea cetățenia română, copilul dobîndea cetățenia mamei, chiar dacă se născuse pe teritoriul unui alt stat. Decretul nr. 33 din 1952 — superior reglementărilor anterioare — a conjugat, în ipoteza în care numai unul din părinți avea cetățenia română, principiul legăturii de sînge cu cel al locului de domiciliu al părinților. Astfel, dacă ambii sau unul din părinți locuiau la data nașterii copilului pe teritoriul țării noastre, copilul dobîndea cetățenia română. În caz că ambii părinți locuiau la data nașterii copilului în afara teritoriului țării noastre, cetățenia copilului era determinată de acordul intervenit între părinți.

Acest sistem era deficitar deoarece:

— deși unul dintre părinți avea cetățenia română, totuși, în cazul în care la data nașterii copilului părinții locuiau în străinătate — situație de cele mai multe ori temporară — copilul nu dobîndea cetățenia română, ceea ce ducea la ruptura de sînge existentă între copil și unul din părinți;

— determinîndu-se cetățenia copilului prin acordul intervenit între părinți, în unele cazuri, în lipsa acordului, cetățenia copilului nu era determinată, ceea ce ducea la incertitudine în voința părinților acestuia;

— după reîntoarcerea părinților în țară se arăta că, în unele cazuri, copilul dobîndea cetățenia română, în altele nu, ceea ce ducea la neîncrederea părinților în sistemul de acorduri intervenit între ei.

Actuala reglementare din Legea nr. 24/1971, prin introducerea sistemului fix singurului părinte român, elimină toate aceste deficiențe. Astfel, în cazul în care unul din părinți este cetățean român, copilul va dobîndi cetățenia română, indiferent de locul de domiciliu al părinților la data nașterii copilului. Acest sistem asigură copilului cetățenia română, ceea ce este în interesul său și al țării.

În acest sens, nu au nicio relevanță din punctul de vedere al dobîndirii cetățeniei române de către copil, faptul că unul din părinți este cetățean român și faptul că celălalt este cetățean străin, chiar numai unul din ei are cetățenia română.

În scopul evitării situațiilor ce s-ar fi putut crea ca urmare a pierderii cetățeniei române de către copil, Legea nr. 24/1971 a prevăzut că, în cazul în care unul din părinți este cetățean român și celălalt este cetățean străin, copilul va dobîndi cetățenia română, indiferent de locul de domiciliu al părinților la data nașterii copilului. Art. 27 al Legii nr. 24/1971 a precizat că, în cazurile în care acordul părinților nu a intervenit pînă la data înregistrării nașterii copilului, cetățenia copilului este determinată de acordul intervenit între părinți.

2. Dobîndirea cetățeniei române prin repatriere.

Un al doilea mod de dobîndire a cetățeniei române prevăzut de lege îl constituie dobîndirea prin repatriere.

Alin. 1 al art. 7 din Legea nr. 24/1971 stabilește că persoana care a pierdut cetățenia română o redobîndește ca efect al repatrierii. Repatrierea este actul prin care o persoană românească socialistă, a cerut și a obținut autorizație de repatriere. Avem de-a face în acest caz cu un fost cetățean român, deoarece dispozițiile legii au în vedere pe cel ce se repatriază și astfel redobîndește cetățenia română. Călează dobîndirii cetățeniei de către o astfel de persoană este mai ales faptul că aceasta a fost o persoană care a pierdut cetățenia română din cauza legăturilor ce au existat între aceasta și statul român, sentimentele de patriotism, considerente pentru care modul de dobîndire a cetățeniei analizat urmează imediat în lege dobîndirii cetățeniei române prin naștere.

Legea nu vizează orice persoană ce a pierdut cetățenia română, ci doar persoanele care locuiesc în străinătate.

Redobîndirea cetățeniei române ca efect al repatrierii se poate produce dacă repatrierea a fost cerută și obținută prin emiterea unei autorizații în acest scop. Organul competent să emită autorizația de repatriere este președintele Republicii Socialiste România care, potrivit art. 75, pct. 8 al Constituției, este învestit cu atribuțiile de reprezentare a statului și a cetățeniei române.

Odată emisă autorizația de repatriere, cetățenia română o dobîndește persoana care a cerut și obținut autorizația de repatriere.

Persoana care solicită acordarea cetățeniei române trebuie să depună jurământul și să îndeplinească următoarele:

României ori, deși nu s-a născut pe acest teritoriu, domiciliat pe teritoriul României, cel puțin 3 ani în cazul în care este căsătorită cu un cetățean român. Pentru motive temeinice, aceste termene pot fi reduse.

Constatăm că Legea nr. 24/1971 în art. 10, lit. a distinge între persoanele care s-au născut pe teritoriul României și celelalte. În primul caz legea nu mai pune condiția de a fi domiciliat un anumit timp pe teritoriul României, apreciind că legăturile acestei persoane cu societatea românească sunt mult mai strânse decât în situația unei persoane născute în străinătate.

b) Dovedește prin comportarea și atitudinea sa fidelitate față de țară și poporul român, în sensul că nu are nici o legătură cu o altă țară, în special cu țara de naștere, care ar putea să-i caute dificultăți în exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor față de țara sa.

c) A împlinit vârsta de 18 ani
d) Depune o muncă utilă pentru societate ori, dacă este pensionar, are un mijloc de existență asigurată.

e) Renunță, printr-o declarație în fața organelor competente, la cetățenia străină, precum și — chiar dacă nu are cetățenie — la orice angajament, obligație de fidelitate față de o altă țară, în fața căreia ar fi dat străin, totodată fiind obligat să depună o declarație de conținut jurământului, care trebuie să depună pe lângă legea care acordă cetățenia română.

În cazul acordării cetățeniei române la cerere, legea reglementează următoarele situații în care se poate acorda cetățenia română persoanei care a avut o cetățenie străină și care redobândește sau păstrează domiciliul în străinătate. Se poate acorda cetățenia română persoanei care nu a avut niciodată această cetățenie, dar o solicită.¹

¹ De menționat că RSR are încheiate convenții pentru reglementarea dublei cetățenii cu RPB, URSS, R.D.G. și R.P.L.

b) Condiții privind actul juridic al înierii.

În ceea ce privește condițiile de fond ale înierii, trebuie reținute: consimțământul înfiatului, dacă a împlinit vârsta de 10 ani, precum și al părinților, dacă înfiatul este minor. În plus, trebuie să se adauge și cerința ca înierea să se facă numai în interesul celui înfiat.

Condiții de formă privind actul înierii sunt: înfierea trebuie să se facă în fața organelor competente, precum și înregistrarea înierii.

Referitor la dobândirea cetățeniei române prin înierare se poate afirma că aceasta este o modalitate de dobândire a cetățeniei române care poate avea numai persoanele care sînt cetățeni români. În materia cetățeniei, înierarea nu are nici un efect dacă cel înfiat a împlinit deja vârsta de 18 ani.

Înfierea unui străin produce efecte în ceea ce privește dobândirea cetățeniei române. Înfierea este un act juridic intern de către președintele Republicii Socialiste România.

4. Dobândirea (acordarea) cetățeniei române la cerere

Un ultim mod de dobândire a cetățeniei române este la cerere. În acest caz, legea nr. 24/1971 prevede că persoana care solicită dobândirea cetățeniei române trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

În primul rând, trebuie să clarificăm că vorbim despre un sistem de drept care este în vigoare în România. Acest sistem este bazat pe principiile de drept civil, care sunt în mare măsură identice cu cele din celelalte state europene. În ceea ce privește modul de dobândire a cetățeniei, acesta este reglementat în mod explicit în Constituția României și în legislația secundară. Astfel, cetățenia poate fi dobândită prin naștere, prin căsătorie sau prin decizie a instanțelor de judecată. Este important să menționăm că acest sistem este în continuă evoluție, adaptându-se la schimbările sociale și economice din țară.

În al doilea rând, trebuie să notăm că sistemul de drept românesc este caracterizat printr-o mare măsură de unitate și coerență. Acest lucru este posibil datorită faptului că România a avut o tradiție juridică bogată, care a permis dezvoltarea unui sistem de drept bine structurat. În plus, influența dreptului francez și german a fost semnificativă în formarea acestui sistem. Astfel, putem spune că sistemul de drept românesc este unul modern și eficient, care asigură protecția drepturilor și libertăților cetățenilor.

În al treilea rând, trebuie să subliniem că sistemul de drept românesc este în continuă dezvoltare. Acest lucru este necesar pentru a face față noilor provocări și pentru a asigura că dreptul rămâne relevant și aplicabil în condițiile actuale. Astfel, este important să continuăm să lucrăm la îmbunătățirea sistemului de drept, prin introducerea de noi legi și prin modificarea celor existente.

În concluzie, sistemul de drept românesc este unul modern și eficient, care asigură protecția drepturilor și libertăților cetățenilor. Este important să continuăm să lucrăm la îmbunătățirea acestui sistem, pentru a-l face și mai relevant și aplicabil în condițiile actuale.

În ceea ce privește modul de dobândire a cetățeniei, acesta este reglementat în mod explicit în Constituția României și în legislația secundară.

Este important să menționăm că acest sistem este în continuă evoluție, adaptându-se la schimbările sociale și economice din țară.

C Analiza unor moduri de dobândire a cetățeniei în alte sisteme de drept

Dobândirea cetățeniei engleze

În ceea ce privește dobândirea cetățeniei engleze, aceasta este reglementată în mod explicit în legislația britanică. Astfel, cetățenia poate fi dobândită prin naștere, prin căsătorie sau prin decizie a instanțelor de judecată. Este important să menționăm că acest sistem este în continuă evoluție, adaptându-se la schimbările sociale și economice din țară.

În al doilea rând, trebuie să notăm că sistemul de drept britanic este caracterizat printr-o mare măsură de unitate și coerență. Acest lucru este posibil datorită faptului că Marea Britanie a avut o tradiție juridică bogată, care a permis dezvoltarea unui sistem de drept bine structurat. În plus, influența dreptului francez și german a fost semnificativă în formarea acestui sistem. Astfel, putem spune că sistemul de drept britanic este unul modern și eficient, care asigură protecția drepturilor și libertăților cetățenilor.

În al treilea rând, trebuie să subliniem că sistemul de drept britanic este în continuă dezvoltare. Acest lucru este necesar pentru a face față noilor provocări și pentru a asigura că dreptul rămâne relevant și aplicabil în condițiile actuale. Astfel, este important să continuăm să lucrăm la îmbunătățirea sistemului de drept, prin introducerea de noi legi și prin modificarea celor existente.

În concluzie, sistemul de drept britanic este unul modern și eficient, care asigură protecția drepturilor și libertăților cetățenilor. Este important să continuăm să lucrăm la îmbunătățirea acestui sistem, pentru a-l face și mai relevant și aplicabil în condițiile actuale.

În ceea ce privește dobândirea cetățeniei engleze, aceasta este reglementată în mod explicit în legislația britanică. Astfel, cetățenia poate fi dobândită prin naștere, prin căsătorie sau prin decizie a instanțelor de judecată.

Este important să menționăm că acest sistem este în continuă evoluție, adaptându-se la schimbările sociale și economice din țară.

înregistrate într-o anumită perioadă de oficiile consulare britanice în țările respective, sau în cazul în care nu au fost înregistrate, atunci când au fost emise, în baza unor acte de naștere sau de căsătorie înregistrate în țările respective.

d) Prin acte de voință.

Art. 10. (1) O femeie care este în căsătorie cu un cetățean britanic și care nu este înregistrată în Regatul Unit, poate dobândi cetățenia britanică prin înregistrare (pentru cei din Commonwealth și din țările care au acordat cetățenia britanică prin înregistrare).

Art. 11. (1) Femeia căsătorită cu un cetățean al Regatului Unit, care nu este înregistrată în Regatul Unit, poate dobândi cetățenia britanică prin înregistrare (pentru cei din Commonwealth și din țările care au acordat cetățenia britanică prin înregistrare).

Art. 12. (1) Un bărbat care este în căsătorie cu o femeie britanică și care nu este înregistrat în Regatul Unit, poate dobândi cetățenia britanică prin înregistrare (pentru cei din Commonwealth și din țările care au acordat cetățenia britanică prin înregistrare).

Art. 13. (1) Un bărbat care este în căsătorie cu o femeie britanică și care nu este înregistrat în Regatul Unit, poate dobândi cetățenia britanică prin înregistrare (pentru cei din Commonwealth și din țările care au acordat cetățenia britanică prin înregistrare).

Art. 14. (1) Un bărbat care este în căsătorie cu o femeie britanică și care nu este înregistrat în Regatul Unit, poate dobândi cetățenia britanică prin înregistrare (pentru cei din Commonwealth și din țările care au acordat cetățenia britanică prin înregistrare).

Art. 15. (1) Un bărbat care este în căsătorie cu o femeie britanică și care nu este înregistrat în Regatul Unit, poate dobândi cetățenia britanică prin înregistrare (pentru cei din Commonwealth și din țările care au acordat cetățenia britanică prin înregistrare).

motive ce țin de securitatea națională ori ordinea publică și atunci hotărârile Ministerului de Interne vor fi, în continuare, înatacabile

e) Prin incorporarea de teritorii.

În art. 11 din British Nationality Act din 1948 se prevede că cetățenia Regatului Unit și coloniilor poate fi dobândită ca urmare a incorporării de teritorii. În acest caz, cetățenia se consideră dobândită de la data menționată în actul legislativ emis în acest scop de către autoritățile britanice.

Se înțelege că o asemenea prevedere nu mai corespunde principiilor de drept internațional.

În încheiere, subliniem că legislația actuală menține dubla cetățenie, ceea ce este în contradicție cu principiile de drept internațional și chiar interzicerea ei.

2. Caracteristici generale ale modurilor de dobândire a cetățeniei în legislațiile altor state occidentale.

Analiza modurilor de dobândire a cetățeniei în legislațiile țărilor occidentale duce la concluzia că cetățenia se dobândește în următoarele moduri:

a) Dobândirea cetățeniei prin naștere.

În Regatul Unit, cetățenia se dobândește prin naștere în următoarele cazuri: copiii născuți pe teritoriul Regatului Unit, copiii născuți în străinătate ai cetățenilor britanici, copiii născuți în străinătate ai cetățenilor britanici care au dobândit cetățenia britanică prin înregistrare.

În Regatul Unit, cetățenia se dobândește prin naștere în următoarele cazuri: copiii născuți pe teritoriul Regatului Unit, copiii născuți în străinătate ai cetățenilor britanici, copiii născuți în străinătate ai cetățenilor britanici care au dobândit cetățenia britanică prin înregistrare.

În Regatul Unit, cetățenia se dobândește prin naștere în următoarele cazuri: copiii născuți pe teritoriul Regatului Unit, copiii născuți în străinătate ai cetățenilor britanici, copiii născuți în străinătate ai cetățenilor britanici care au dobândit cetățenia britanică prin înregistrare.

...de naștere și de domiciliu în țara respectivă. În cazul în care persoana respectivă nu este în posesia documentelor necesare pentru a dovedi aceste condiții, se poate recurge la metodele de verificare stabilite de lege.

În cazul în care persoana respectivă nu este în posesia documentelor necesare pentru a dovedi aceste condiții, se poate recurge la metodele de verificare stabilite de lege.

În cazul în care persoana respectivă nu este în posesia documentelor necesare pentru a dovedi aceste condiții, se poate recurge la metodele de verificare stabilite de lege.

1. Dăruirea cetățeniei prin privilegii acordate de lege

Cetățenia se poate dobândi și prin metodele de verificare stabilite de lege.

...de naștere și de domiciliu în țara respectivă.

Pe țări, această situație se prezintă astfel:

În cazul în care persoana respectivă nu este în posesia documentelor necesare pentru a dovedi aceste condiții, se poate recurge la metodele de verificare stabilite de lege.

În Suedia și Danemarca există prevederi similare pentru dobândirea cetățeniei prin metodele de verificare stabilite de lege.

În Franța nașterea și reședința avută o anumită perioadă în această țară precum și serviciul militar sunt condiții pentru dobândirea cetățeniei.

...de naștere și de domiciliu în țara respectivă.

În cazul în care persoana respectivă nu este în posesia documentelor necesare pentru a dovedi aceste condiții, se poate recurge la metodele de verificare stabilite de lege.

...de naștere și de domiciliu în țara respectivă.

În Belgia, de asemenea, cetățenia se transmite și fiilor

...de naștere și de domiciliu în țara respectivă.

...de naștere și de domiciliu în țara respectivă.

...de naștere și de domiciliu în țara respectivă.

...de naștere și de domiciliu în țara respectivă.

...de naștere și de domiciliu în țara respectivă.

...de naștere și de domiciliu în țara respectivă.

...de naștere și de domiciliu în țara respectivă.

...de naștere și de domiciliu în țara respectivă.

...de naștere și de domiciliu în țara respectivă.

cetățenia belgiană. De asemenea, legea belgiană mai menționează că nu se acordă cetățenia belgiană unui străin dacă legea țării de origine ori a statului ce i-a acordat ultima dată naturalizarea îi permite păstrarea cetățeniei respective, în scopul de a se evita în acest mod dubla cetățenie.

c) Dobândirea cetățeniei prin naturalizare.

Legea daneză prevede că în baza Constituției, străinii pot fi naturalizați în Danemarca, iar acest drept se extinde asupra descendenților.

Legea suedeză prevede că se poate acorda cetățenia acestui stat străinilor care domiciliază de cel puțin 7 ani pe teritoriul Suediei. La acordarea naturalizării persoana în cauză trebuie să facă dovada că țara de origine (în cazul în care prin autoritățile competente) nu se opune hotărârii sale.

Legea vest-germană consimte la naturalizarea străinilor care și-au fixat domiciliul în Germania Federală, sunt rude cu un cetățean vest-german, renunță la cetățenia avută sau o pierd în mod automat, au avut anterior cetățenia germană ori sunt descendenți ai ultimilor.

Legea franceză prevede că solicitanții cetățeniei franceze să domicilieze de cel puțin 5 ani în Franța. Această perioadă poate fi redusă la 2 ani sau chiar neglijată. Pentru reducere termenului de reședință cel în cauză trebuie să se bucure de o bună conduită, să nu fi avut antecedente penale ori să fi adus anumite servicii Franței.

Legea italiană prevede că se poate acorda cetățenia prin naturalizare unor condiții precise. Există două feluri de naturalizare: a) naturalizarea simplă și b) naturalizarea în condiții speciale. Această lege prevede că cetățenia italiană se poate dobândi în următoarele cazuri: a) pentru cei care au obținut cetățenia italiană în condițiile legii; b) pentru cei care au obținut cetățenia italiană în condițiile legii; c) pentru cei care au obținut cetățenia italiană în condițiile legii.

Legea portugheză prevede că se poate acorda cetățenia prin naturalizare unor condiții precise. Există două feluri de naturalizare: a) naturalizarea simplă și b) naturalizarea în condiții speciale. Această lege prevede că cetățenia portugheză se poate dobândi în următoarele cazuri: a) pentru cei care au obținut cetățenia portugheză în condițiile legii; b) pentru cei care au obținut cetățenia portugheză în condițiile legii; c) pentru cei care au obținut cetățenia portugheză în condițiile legii.

3 Dobândirea cetățeniei americane.

Dacă în modurile de dobândire a cetățeniei americane întâlnim elemente comune legislației țărilor occidentale, printr-o îmbinare specifică a sistemului jus soli cu jus sanguinis, în ceea ce privește însă naturalizarea legislația americană are note distincte, pe care le prezentăm în continuare.

Se cunoaște că imigrările au constituit întotdeauna pentru S.U.A. o modalitate de sporire a populației și a „importului de inteligență”, fapt ce a impus adoptarea unor reglementări legale detaliate în acest domeniu. În ultima perioadă, autoritățile întâmpină unele dificultăți în materie, estimându-se la 8 milioane de persoane numărul celor care trăiesc ilegal în S.U.A. Autoritățile au întreprins măsuri administrative pentru oprirea imigrărilor clandestine, iar la 20 octombrie 1974 Congresul a adoptat noua lege privind dreptul la naturalizare.¹

Menționăm că persoanele născute în afara granițelor U.A. pot dobândi cetățenia americană numai pe calea naturalizării.

Dreptul la naturalizare, conform legislației în vigoare, îl are orice persoană fizică, indiferent de rasă, sex ori stare civilă, dacă îndeplinește următoarele condiții:

— împlinirea vârstei de 18 ani (pentru cei care nu îndeplinesc această cerință, cererea de naturalizare este completată de părinți sau tutorele legal care își asumă, totodată, anumite obligații prevăzute de lege);

— obținerea prealabilă a unei aprobări legale de rezident permanent;

— păstrarea statutului de rezident permanent pe o perioadă de minimum 5 ani, din care jumătate să fi trăit pe teritoriul american;

— cunoașterea perfectă a limbii engleze, atestată prin examinare riguroasă și probarea unor cunoștințe de bază despre istoria, geografia, economia, constituția, forma de guvernământ, viața politică și socială a Statelor Unite ale Americii;

— atestarea unei comportări morale corespunzătoare în perioada în care a beneficiat de statutul de rezident permanent.

Solicitarea actului de naturalizare se poate face numai după ce Serviciul de imigrare și naturalizare confirmă că la

¹ Rousseau Ch. Măsuri pentru combaterea imigrării clandestine în Statele Unite. În „Revue Generale de Droit et de Jurisprudence”, 1977, pag. 298.

obținerea statutului de rezident permanent nu au fost

De la această procedură fac excepție :

— străinii care s-au stabilit în S.U.A. înainte de 1954 și au trăit permanent pe teritoriul țării, chiar dacă au intrat ilegal ;

— cetățeni de altă naționalitate ce au servit în forțele armate americane ;

— imigranții care au intrat inițial pe teritoriul american cu vize de ședere temporară (vizitatori, studenți,

a) Etapele procedurii pentru obținerea cetățeniei americane

— Obținerea actului de înregistrare ca imigrant (Green Card) care este primul pas în procesul de obținere a cetățeniei americane. Acest act este emis de Serviciul de Imigrație și Naturalizare la cererea imigranților care au intrat în țară cu vize de ședere temporară.

Anual, în prima decadă a lunii ianuarie, străinii cu statut de rezident permanent pot aplica pentru cetățenie. Dacă cererea este respinsă, aplicantul trebuie să plătească o amendă de 200 de dolari și să aștepte o perioadă de un an înainte de a reaplica.

După ce a fost acceptată cererea, aplicantul trebuie să participe la o sesiune de instruire civică și să susțină un test de cunoaștere a limbii engleze și a Constituției americane. Dacă testul este trecut, aplicantul va primi un certificat de înregistrare ca cetățean american.

Procedura de înregistrare ca cetățean american este un proces preliminar și testarea cu privire la cunoașterea Constituției și a limbii engleze este doar un prim pas. După ce a fost înregistrat ca cetățean, aplicantul trebuie să aștepte o perioadă de doi ani înainte de a putea aplica pentru cetățenie. În această perioadă, aplicantul trebuie să susțină cererea de naturalizare, demonstrând că este un cetățean bun, moral și loial față de Constituția americană.

Concomitent cu cererile specializate ale Serviciului de Imigrație și Naturalizare, aplicantul trebuie să furnizeze informații cu privire la solicitant, inclusiv adresa de domiciliu, adresele și anturajul frecventat de

— Obținerea recomandării de naturalizare din partea Serviciului de Imigrație și Naturalizare

— Participarea la „audierea finală” în fața unei instanțe judecătorești specializate, ce eliberează „testarea de definitivare a acordării cetățeniei americane”. Cu această ocazie are loc depunerea jurământului de credință față de Statele Unite și eliberarea Certificatului de naturalizare

Fac excepție de la prevederile acestei reglementări persoanele care, nefiind cetățeni americani, au avut statutul de angajat permanent al Forțelor Armate ale S.U.A. în perioada primului ori celui de-al doilea război mondial, în timpul războaielor din Coreea, Vietnam sau în orice alte conflicte în care au fost implicate Statele Unite ale Americii și care au terminat serviciul „în condiții onorabile”. Aceste persoane pot fi naturalizate dacă în timpul recrutării se aflau în S.U.A. sau în zona Canalului Panama, Samoa ori Insula Ponape, indiferent dacă au avut sau nu rezidență permanentă

Cererea de naturalizare poate fi completată, după preferință, la orice instanță de pe teritoriul american, însoțită de un certificat autentic emis de către comandantul la care a servit. Cel ce depune cererea poate fi naturalizat imediat, dacă înainte de completarea acesteia a fost examinat, atît el cît și martorii săi, de către reprezentanții Serviciului de Imigrație și Naturalizare

Cetățenia astfel acordată poate fi revocată oriund ulterior naturalizarea, dacă cetățeanul părăsește Forțele Armate ale S.U.A. în condiții neonorabile, dovedite printr-un certificat emis de departamentul executiv unde a servit

b) Nu pot beneficia de cetățenie americană prin naturalizare

— persoanele care cu 10 ani înainte prezentării cererii de naturalizare ori în timpul statutului de rezident permanent, până la depunerea jurământului de credință au fost membre ale unui partid comunist din S.U.A. sau din alte state ;

— cei pasibili a fi extradați ulterior datorita unor crime comise până la venirea lor pe teritoriul american ;

— dezertorii din armata americană (în cazul în care au servit în unități militare cu baze în alte state) ;

— străinul care, aflați în S.U.A., s-au sustras de la serviciul militar activ, invocând faptul că nu sînt cetățeni americani

REGIMUL JURIDIC AL CETĂȚENILOR ROMÂNI CU DOMICILIUL ÎN STRĂINĂTATE

[illegible]

In these various cases, the *de facto* situation is not in accordance with the *de jure* situation. The *de jure* situation is that the *de facto* situation is not in accordance with the *de jure* situation.

Pentru a putea fi ocrotiți de legea română, cetățenii români cu domiciliul în străinătate au obligația să se înregistreze la misiunea diplomatică sau oficiul consular al R. S. Române din țara în care își stabilesc domiciliul și să solicite vizarea pașapoartelor.

— Căsătoria cu un străin, prin alegerea domiciliului în țara sa (soția) din străinătate Cetățeanul român se poate căsători cu un străin numai cu aprobarea prezidentului Republicii sau dintr-o Bona fide. Aceste cereri sunt analizate și, de la caz la caz, avizate favorabil de Comisia pentru problemele, de pașapoarte și vize de pe lângă Consiliul de Miniștri. În cerere, cetățeanul român în cauză va preciza unde își alege domiciliul

— Anumisi cetățenii români au plecat legal în străinătate, iar după expirarea vizei nu au revenit în țară. Unii

— Sederca temporara in țară.

Decretul nr. 107/1970 prevede în art. 26 alin. 3 a) că "Viza română este diplomatică de serv. cu simpla sau dublă intrare, raportată numai la actul de trecere a frontiere și cu semnificativitate" precum și faptul că (art. 28) "Viză turistice se pot elibera numai în cazul în care statele oricare Republica Socialistă Română nu au încheiat tratate bilaterale pentru eliberarea vizelor precum și etichetelor române de intrare străinilor în țara de reședință a cetățezilor Români ca în art. 27

În ultimul rând, la cererea sa, trebuie să se precizeze că, în baza Constituției, cetățenii au dreptul de să se retragă în Republica Socialistă România și să se stabilească în țară până la 20 de ani.

[illegible]

3. Iesirea din țară.

Coșciuanul român cu domiciliul în străinătate, venit tem-
plat în România, este obligat să se înregistreze la poliția
locală în termen de 15 zile de la sosirea sa în țară. Dacă
nu se înregistrează în termenul stabilit, este considerat
imigranț ilegal și este supus sancțiunilor prevăzute în
Legea nr. 100/1991 privind imigrația.

Decretul nr. 156/1970 prevede în art. 1 - pasaportul
bucurestean se retrage ori anulat în următoarele situații ce-
tățeanului român

de o persoană fizică, iar prin plecarea sa în străinătate în-

(3) $\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \int_{\mathbb{R}^n} |u|^2 dx = \int_{\mathbb{R}^n} u \Delta u dx = - \int_{\mathbb{R}^n} |\nabla u|^2 dx \leq 0$
 e d) $\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \int_{\mathbb{R}^n} |\nabla u|^2 dx = \int_{\mathbb{R}^n} \nabla u \cdot \nabla \Delta u dx = - \int_{\mathbb{R}^n} \Delta u \Delta u dx = - \int_{\mathbb{R}^n} |\Delta u|^2 dx \leq 0$
 e per (3) e (4) si ha che $\|u\|_{L^2}^2$ e $\|\nabla u\|_{L^2}^2$ sono non crescenti.

Ozone M. (1994) Le monde des plantes médicinales : une nouvelle perspective. In: *Le monde des plantes médicinales*, p. 1-10. Paris : L'Esprit du Livre.

Pornind de la principiul ca drepturile și obligațiile cetățenilor români cu domiciliul în țară ori în străinătate sunt egale în fața legii, deși în unele cazuri sunt unele diferențe, întrucât românii cu domiciliul în străinătate, cu unele rezerve, Astfel, nu se vor bucura pentru un timp de unele drepturi care sunt rezervate cetățenilor cu domiciliul în țară, dar se presupune că aceștia se vor întoarce în străinătate, unde se presupune că aceștia vor avea de îndeplinit unele obligații. Când cetățenii români au de pasaport pentru a călători în străinătate, ufiat temporar în țară și care, primind pasaport în străinătate, pot să revină pe deplin în țară, românii cu domiciliul în străinătate, care au pasaport, pot să revină pe deplin în țară, de pe lângă faptul că de la M. A. S. se poate cere și asupra retragerii ori anularii pasaportului:

4 Intrarea definitivă în țară.

I have not endeavored to extract from
the old journals, do you know, or from
any other papers, anything which might
be of service to the student. I have
only a few notes of the structure of the
cell wall, and some remarks on the
structure of the cell wall. See H. 10

Capitolul IV

PIERDEREA CETĂȚENIEI

A. Modurile de pierdere a cetățeniei române

Legea cetățeniei române reglementează modalitățile de pierdere a cetățeniei române. În conformitate cu art. 1 al 1-lea din Legea nr. 24/1971, pierdere a cetățeniei române se produce în următoarele cazuri:

Modurile de pierdere a cetățeniei române sunt:

1. Retragerea cetățeniei române.

2. Renunțarea la cetățenia română.

1. Retragerea cetățeniei române.

Legea nr. 24/1971, art. 1 al 1-lea, prevede că pierdere a cetățeniei române se produce în următoarele cazuri:

a) a) aflându-se în străinătate, se face vinovat de fapte ostile față de Republica Socialistă România sau de natură a aduce știrbire bunului ei renume;

b) b) aflându-se în străinătate, se înrolează în forțele armate ale unui stat străin ori, fără autorizarea organelor competente de Republica Socialistă România, ocupă o funcție publică în serviciul unui alt stat;

c) c) pleacă din țară în mod clandestin sau fraudulos;

d) d) a obținut cetățenia română în mod fraudulos;

e) e) este considerat, prin efectul legii străine, că a dobândit o cetățenie străină dar nu a făcut, potrivit art. 22, cererea de aprobare a renunțării la cetățenia română sau, făcând asemenea cerere, ea nu i-a fost aprobată.

a) aflându-se în străinătate, se face vinovat de fapte ostile față de Republica Socialistă România sau de natură a aduce știrbire bunului ei renume;

b) aflându-se în străinătate, se înrolează în forțele armate ale unui stat străin ori, fără autorizarea organelor competente de Republica Socialistă România, ocupă o funcție publică în serviciul unui alt stat;

c) pleacă din țară în mod clandestin sau fraudulos;

d) a obținut cetățenia română în mod fraudulos;

e) este considerat, prin efectul legii străine, că a dobândit o cetățenie străină dar nu a făcut, potrivit art. 22, cererea de aprobare a renunțării la cetățenia română sau, făcând asemenea cerere, ea nu i-a fost aprobată.

Cetățenia română se pierde, în condițiile arătate, pe data emiterii în acest scop a decretului prezidențial, în afară de cazul în care prin acel act s-a stabilit o altă dată.

2. Renunțarea la cetățenia română.

Un alt mod de pierdere a cetățeniei române este renunțarea la cetățenia română. Acest mod se deosebește radical de cel al pierderii a cetățeniei române care are la pierdere cetățenia română. Renunțarea la cetățenia română se face prin cererea de renunțare la cetățenia română, depusă la organul competent al statului unde va avea reședința. Legea arată că se poate renunța la cetățenia română, în mod excepțional, pentru motive temeinice, numai de către cetățeanul român ce a împlinit vârsta de 18 ani. În art. 22 al Legii nr. 24/1971 sînt prevăzute condițiile pentru ca cererea de renunțare la cetățenia română să poată fi primită. Acestea sînt:

a) se obligă, prin declarație autentică, să nu savîrșească, după pierderea cetățeniei române, fapte de natură să aducă atingere intereselor statului și poporului român;

b) nu este învinuit sau inculpat într-o cauză penală ori nu are de executat o pedeapsă penală;

c) nu are obligații patrimoniale față de stat sau față de persoane juridice ori fizice din țară sau avînd asemenea obligații, le îndeplinește ori prezintă garanții corespunzătoare pentru îndeplinirea lor.

Cererea de renunțare la cetățenia română se face individual și produce efecte numai față de cel ce o face, nu și față

de sa rudenie. Sărbătoră Dăruit de apăsare a cerului
relații. Sărbătoră este prezenta Republicii Social

[illegible]

• **Alte cazare de pierdere a cetăţenilor români**

The first two columns of the table are the names of the
 authors and the titles of the papers. The third column
 is the year of publication. The fourth column is the
 journal or book in which the paper was published. The
 fifth column is the volume number. The sixth column
 is the page number. The seventh column is the
 price of the paper. The eighth column is the
 name of the publisher. The ninth column is the
 name of the distributor. The tenth column is the
 name of the agent. The eleventh column is the
 name of the printer. The twelfth column is the
 name of the binder. The thirteenth column is the
 name of the cover. The fourteenth column is the
 name of the spine. The fifteenth column is the
 name of the title page. The sixteenth column is
 the name of the first page. The seventeenth column
 is the name of the last page. The eighteenth column
 is the name of the back cover. The nineteenth column
 is the name of the inside cover. The twentieth column
 is the name of the inside spine. The twenty-first column
 is the name of the inside title page. The twenty-second
 column is the name of the inside first page. The
 twenty-third column is the name of the inside last
 page. The twenty-fourth column is the name of the
 inside back cover. The twenty-fifth column is the
 name of the inside inside cover. The twenty-sixth
 column is the name of the inside inside spine. The
 twenty-seventh column is the name of the inside
 inside title page. The twenty-eighth column is the
 name of the inside inside first page. The twenty-ninth
 column is the name of the inside inside last page. The
 thirtieth column is the name of the inside inside
 back cover. The thirty-first column is the name of
 the inside inside inside cover. The thirty-second
 column is the name of the inside inside inside spine.

da lui sau a mamei înainte de moartea copilului, se consi-
deră că el nu a pierdut niciodată cetățenia română dacă
nu a rămas în țara noastră ori dacă după anularea înființării
teritoriului pentru a deveni în țara care 24 a în 2 d o la gea
cetenie română.

În cazul de față, infernul se arată în alini altmădat
 și în aceeași copăci care nu a înțeles încă de 18 ani
 că trebuie să se ocotească româna pe călăie și să intereseze
 pe cineva din domeniul său să se dea seama de ce se
 întâmplă în lume.

[illegible][illegible]

În cazul în care persoana respectivă este un minor, pierderea cetățeniei este posibilă numai în cazul în care acesta este un minor la momentul pierderii cetățeniei. În cazul în care persoana respectivă este un minor la momentul pierderii cetățeniei, pierderea cetățeniei este posibilă numai în cazul în care acesta este un minor la momentul pierderii cetățeniei. În cazul în care persoana respectivă este un minor la momentul pierderii cetățeniei, pierderea cetățeniei este posibilă numai în cazul în care acesta este un minor la momentul pierderii cetățeniei.

B. Analiza unor moduri de pierdere a cetățeniei în dreptul altor state

1. Pierderea cetățeniei britanice.

În British Nationality Act din 1948 se prevede că cetățenia britanică poate fi pierdută pe două căi: prin renunțare și prin retragere. Cea de-a doua modalitate are caracter sancționator și se aplică pentru fapte contrare conduitei pe care statul o cere cetățenilor săi.

Renunțarea este posibilă numai în cazul persoanelor cu dublă cetățenie, majore și cu capacitate civilă deplină și poate fi realizată în forma unei declarații de renunțare adresată organelor Ministerului de Interne (Home Office). De menționat că în exercitarea facultății de a renunța la cetățenie, femeia căsătorită este considerată ca fiind majoră, chiar dacă nu a ajuns la limita de vârstă prevăzută de lege.

Retragerea cetățeniei este posibilă numai în cazul persoanelor care au dobândit această calitate prin înregistrare sau naturalizare și se face pe calea unui ordin emis de Ministerul de Interne.

Cetățenia poate fi pierdută, în acest mod, în următoarele cazuri:

a) Când înregistrarea sau naturalizarea a fost obținută prin frauduloase, falsă prezentare ori tănuire a ori-

— a manifestat prin acțiuni sau cuvinte lipsa de loialtate față de statul respectiv;

b) întretinut în timpul războiului, în mod ilegal, legat, înarmat ori s-a angajat în acțiuni de sprijinire a acestuia;

— a fost condamnată, într-o perioadă de 5 ani de la data alizării, la o pedeapsă cu închisoare pe un termen de cel-

c) Când persoana ce a dobândit cetățenia prin naturalizare a lucrat în mod continuu în afara Regatului Unit o perioadă de 7 ani, fără ca în acest interval de timp să fi fost în posesia unei cetățenii britanice sau să fi dobândit cetățenia britanică din țara respectivă.

Anterior emiterii ordinului cu privire la retragerea cetățeniei, Ministerul de Interne este obligat să efectueze o anchetă în vederea stabilirii faptelor care au dus la pierderea cetățeniei. În situația în care ancheta este exercitată, Ministerul de Interne este obligat să emită un ordin de anchetă în vederea stabilirii faptelor care au dus la pierderea cetățeniei. Ministerul de Interne este obligat să emită un ordin de anchetă în vederea stabilirii faptelor care au dus la pierderea cetățeniei.

În cazul în care persoana respectivă este un minor, pierderea cetățeniei este posibilă numai în cazul în care acesta este un minor la momentul pierderii cetățeniei. În cazul în care persoana respectivă este un minor la momentul pierderii cetățeniei, pierderea cetățeniei este posibilă numai în cazul în care acesta este un minor la momentul pierderii cetățeniei.

În cazul în care persoana respectivă este un minor, pierderea cetățeniei este posibilă numai în cazul în care acesta este un minor la momentul pierderii cetățeniei. În cazul în care persoana respectivă este un minor la momentul pierderii cetățeniei, pierderea cetățeniei este posibilă numai în cazul în care acesta este un minor la momentul pierderii cetățeniei.

* Este lipsit de semnificație faptul că pedeapsa a fost aplicată de instanță străină.

2. Moduri de pierdere a cetățeniei în legislația altor state occidentale.

Concubinajul pierdere a cetățeniei prevăzute în legislație

relație.

prin al altui stat

ționa.

Legislația franceză prevede pierdere a cetățeniei

prin al altui stat

Legislația belgică prevede pierdere a cetățeniei

prin al altui stat

Pierderea cetățeniei în legislația franceză

Legislația franceză prevede pierdere a cetățeniei

prin al altui stat

Legislația belgică prevede pierdere a cetățeniei

REGIMUL JURIDIC AL STRĂINILOR ÎN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

În România cuprindem norme de natură administrativă, care sunt acordate și condițiile în care le pot exercita pe timpul șederii în țara noastră, precum și norme în natură cu răspunderea lor civilă, penală și contravențională.

2. " ... sau altui reprezentant legal ori a inso-

Străinul care dorește să-și stabilească domiciliul în România trebuie să prezinte la organul competent în termen de 10 zile de la sosirea la organul competent și nu i se eliberează actul românesc de identitate. Dacă în același an străinul prezintă la organul competent pentru eliberarea actului românesc de identitate, organul competent este obligat să elibereze la organul competent.

Poseșorii carnetelor de identitate au obligația de a prezenta la organul competent pentru eliberarea actului românesc de identitate pentru eliberarea unui nou carnet. Străinii care posedă legitimații provizorii pot să obțină prelungirea vizei. În acest caz, la expirarea valabilității, la organul Ministerului de Interne competent pentru eliberarea actului românesc de identitate.

La eliberarea actului românesc de identitate, organul competent trebuie să verifice dacă străinul are dreptul de a fi în România. Dacă străinul are dreptul de a fi în România, organul competent eliberează actul românesc de identitate. Dacă străinul nu are dreptul de a fi în România, organul competent refuză eliberarea actului românesc de identitate.

Străinul care dorește să-și stabilească domiciliul în România trebuie să prezinte la organul competent în termen de 10 zile de la sosirea la organul competent și nu i se eliberează actul românesc de identitate. Dacă în același an străinul prezintă la organul competent pentru eliberarea actului românesc de identitate, organul competent este obligat să elibereze la organul competent.

Poseșorii carnetelor de identitate au obligația de a prezenta la organul competent pentru eliberarea actului românesc de identitate pentru eliberarea unui nou carnet. Străinii care posedă legitimații provizorii pot să obțină prelungirea vizei. În acest caz, la expirarea valabilității, la organul Ministerului de Interne competent pentru eliberarea actului românesc de identitate.

Străinul care dorește să-și stabilească domiciliul în România trebuie să prezinte la organul competent în termen de 10 zile de la sosirea la organul competent și nu i se eliberează actul românesc de identitate. Dacă în același an străinul prezintă la organul competent pentru eliberarea actului românesc de identitate, organul competent este obligat să elibereze la organul competent.

Poseșorii carnetelor de identitate au obligația de a prezenta la organul competent pentru eliberarea actului românesc de identitate pentru eliberarea unui nou carnet. Străinii care posedă legitimații provizorii pot să obțină prelungirea vizei. În acest caz, la expirarea valabilității, la organul Ministerului de Interne competent pentru eliberarea actului românesc de identitate.

La eliberarea actului românesc de identitate, organul competent trebuie să verifice dacă străinul are dreptul de a fi în România. Dacă străinul are dreptul de a fi în România, organul competent eliberează actul românesc de identitate. Dacă străinul nu are dreptul de a fi în România, organul competent refuză eliberarea actului românesc de identitate.

Străinul care dorește să-și stabilească domiciliul în România trebuie să prezinte la organul competent în termen de 10 zile de la sosirea la organul competent și nu i se eliberează actul românesc de identitate. Dacă în același an străinul prezintă la organul competent pentru eliberarea actului românesc de identitate, organul competent este obligat să elibereze la organul competent.

Poseșorii carnetelor de identitate au obligația de a prezenta la organul competent pentru eliberarea actului românesc de identitate pentru eliberarea unui nou carnet. Străinii care posedă legitimații provizorii pot să obțină prelungirea vizei. În acest caz, la expirarea valabilității, la organul Ministerului de Interne competent pentru eliberarea actului românesc de identitate.

La eliberarea actului românesc de identitate, organul competent trebuie să verifice dacă străinul are dreptul de a fi în România. Dacă străinul are dreptul de a fi în România, organul competent eliberează actul românesc de identitate. Dacă străinul nu are dreptul de a fi în România, organul competent refuză eliberarea actului românesc de identitate.

Străinul care dorește să-și stabilească domiciliul în România trebuie să prezinte la organul competent în termen de 10 zile de la sosirea la organul competent și nu i se eliberează actul românesc de identitate. Dacă în același an străinul prezintă la organul competent pentru eliberarea actului românesc de identitate, organul competent este obligat să elibereze la organul competent.

Poseșorii carnetelor de identitate au obligația de a prezenta la organul competent pentru eliberarea actului românesc de identitate pentru eliberarea unui nou carnet. Străinii care posedă legitimații provizorii pot să obțină prelungirea vizei. În acest caz, la expirarea valabilității, la organul Ministerului de Interne competent pentru eliberarea actului românesc de identitate.

de a se înregistra moartea străinilor aflați pe teritoriul țării noastre, în vederea eliberării actelor necesare înregistrării în țară.

4. Dreptul la muncă.

Străinilor domiciliați în țara noastră li se acordă dreptul la muncă.

În acest scop, străinii pot fi încadrați în muncă

în condiții egale cu cele ale cetățenilor țării noastre. Măsurile de încadrare în muncă se aplică în conformitate cu prevederile Legii nr. 25/1969 privind încadrarea în muncă a străinilor.

Străinilor încadrați în muncă li se aplică, în principiu, aceleași condiții ca și românilor. Cu toate acestea, în unele cazuri, se pot aplica măsuri speciale, în funcție de situația de fapt și de drept.

Totuși, străinii nu pot fi încadrați în muncă în activități care implică contact direct cu publicul sau activități care implică responsabilități deosebite. În asemenea cazuri, se pot aplica măsuri speciale, în funcție de situația de fapt și de drept.

Străinii care doresc să desfășoare activități lucrativă pe cont propriu în țara noastră trebuie să obțină o autorizație de muncă. Această autorizație se eliberează în funcție de situația de fapt și de drept.

și Industrie străinului cu domiciliul în țară. În asemenea cazuri, se pot aplica măsuri speciale, în funcție de situația de fapt și de drept.

În situația în care la societățile mixte cu sediul în țară sunt încadrați străinii cu domiciliul în străinătate, se aplică aceleași condiții ca și românilor. Cu toate acestea, în unele cazuri, se pot aplica măsuri speciale, în funcție de situația de fapt și de drept.

Nu sînt puține cazurile în care un străin, din cauza unor circumstanțe de fapt și de drept, poate să fie nevoit să se întreprindă activități în țară și să se adopte măsurile prevăzute de lege.

— Manzetti Ernesto, cetățean italian, născut la 28 mai 1929, a venit în R. S. România în luna august 1980 cu intenția de a desfășura activități lucrativă pe cont propriu. Acesta a fost înregistrat în lista persoanelor indezirabile.

— Comte Raymond Jaques, născut la 24 iulie 1932, cetățean francez care a venit în R. S. România pentru a desfășura activități lucrativă pe cont propriu. Acesta a fost înregistrat în lista persoanelor indezirabile.

În acest scop, s-a deplasat în lagărul de transfugi de la Traischirken, din Austria, unde a contactat pe fugarul Csoloș

A se vedea și Hotărârea nr. 15 din 25 ianuarie 1971 privind autorizarea de muncă a străinilor în R. S. România a reprezentanților economici străini, publicată în Culegere de acte normative în vigoare la 10 decembrie 1971.

nerului de executare a pedepsei, iar asupra amenzilor contravenționale recuperate se pronunță organul financiar.

Asa dupa ce am putem constata Legea nr. 25/1969 a re-
latentat si o serie de aspecte privind pozitia de invinut,
care pot ori contraveni sau stralucii aflati in tara a
terit din obiectul statutelor de la respect. leg. nr. 25/1969
De mentionat ca reprezentantii diplomatiei, consulari si ai
organizatiilor internationale din structura O.N.U. sau guver-
namentale se bucura de imunitate penală, civilă si adminis-
trativa sau de cele stabilite prin conventii.

CONCLUSIONI

În Republica Socialistă România, dat de cu îndepă-
rări și unitar, în locul represiunii și altele și înfrângerea, români
pe Constituție și Lege, nr. 21 din 1961 și a celorlalte nău
în această direcție și în loc și în unitate, acordăm cetățenilor
tuturor și mare plăcere de la ideea transformării a statului
într-unul represiunii, exprimarea și a vieții economice, pu-
tând să muncim dintre persoanele fizice și statul socialist
român, constituind în altă formă de mare responsabi-
litate cetățenilor. Cetățenii români dauedeste apartenența cetă-
țeană a statului socialist român, în patria și în unitate, la co-
stituirea și dezvoltarea și faurirea unei societăți noi și
pentru unitatea umană și pentru afirmarea poporului

Legge, stăruindu-se mai puțin pe egalitatea acestor două
jamentele și a tendința originară a celor două pe care le-a dus
singurătatea și care cu ocazia principala neamului. Fapt
care se vede în tot felul de natură a prod. de compariții și de co-
parări de similitudine și de personalități.

În aceeași domeniul de aplicare a prezentei legi, se stabilește că în ceea ce privește apăsările, instituirea, de asemenea, a unei cote determinate de neconcordanță dintre echipaj de la diferitele state cu privire la determinarea și evaluarea cotelor și art. 3 din 2 al Legii nr. 21/1991 prevede că, în cazul în care în ceea ce privește este considerat de legea unui stat străin a unui cetățean aceluși stat precum și echipajul și alți cetățeni care efectua de la puncte de cote române.

Tratatul prezintă o regulă și din reprezentarea a unei
moduri de gândire a celorlalte țări.

Astfel, soțul cetățean străin al persoanei care se repatriază dobândește cetățenia română dacă, odată cu cererea de repatriere a soțului său, a declarat că renunță la cetățenia străină și că dorește să dobândească cetățenia română.

De asemenea, reținem că printre condițiile de acordare a cetățeniei române la cerere figurează și cerința ca persoana ce o solicită să renunțe, printr-o declarație în formă autentică, la cetățenia străină.

Aceste prevederi sînt o expresie a atenției acordate de legislația română recomandărilor Conferinței de la Haga din 1930 potrivit cărora orice persoană trebuie să aibă o singură cetățenie, precum și Declarației Universale a Drepturilor Omului care a prevăzut, de asemenea, că oricine are drept la o cetățenie și că nimeni nu poate fi lipsit arbitrar de această cetățenie.

Reamintim că România a aderat la Convenția asupra cetățeniei femeii căsătorite, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 29 ianuarie 1957, din aceleași considerente.

Atenția manifestată de legea română față de evitarea situațiilor de dublă cetățenie, ca și a acelor ce pot conduce la lipsa oricărei cetățenii a fost subliniată și prin încheierea de către România a unor convenții în materie cu alte state. Menționăm în acest sens convențiile încheiate de țara noastră cu Republica Populară Ungară, Uniunea Sovietică, Republica Populară Bulgaria etc.

Legea cetățeniei române este guvernată de asigurarea deplinei egalități în drepturi, fără deosebire de naționalitate, rasă, sex, religie, grad de cultură etc. Aceasta înseamnă că atât persoanele de naționalitate română, cit și cele ce aparțin naționalităților conlocuitoare, precum și persoanele care diferă sub aspectul rasei, sexului, religiei, gradului de cultură etc., prin cetățenie se bucură de aceleași drepturi, fără nici o deosebire, și au acces în mod egal la dobîndirea ei. În același timp, conținutul raportului de cetățenie nu diferă nici după modul de dobîndire a cetățeniei române.

Examinarea reglementărilor unor state capitaliste în materie de cetățenie ne-a oferit prilejul să observăm că se mai mențin încă prevederi discriminatorii în ceea ce privește dobîndirea cetățeniei, precum și norme ce creează artificial situații de dublă cetățenie, cit și cazuri în care anumite persoane ajung să nu aibă nici o cetățenie.

Cunoscînd dificultățile puse în fața persoanelor care solicită dobîndirea prin naturalizare a cetățeniei unor state la care ne-am referit în prezenta lucrare, apreciem că este de datoria organelor de stat din țara noastră cu atribuții în materie să explice cetățenilor români ce se stabilesc din motive jemeinice și îndreptățite în străinătate să nu renunțe cu ușurință la cetățenia română. În acest fel nu numai că persoanele respective pot beneficia, în continuare, de protecția Republicii Socialiste România, dar păstrează încă legătura cu pămîntul strămoșesc, cu prezentul și viitorul patriei natale.

Așa după cum a rezultat din capitolul III al lucrării, prezintă interes — din multe puncte de vedere — pentru organele Ministerului de Interne și o altă categorie de persoane, și anume aceea a cetățenilor români cu domiciliul în străinătate. Cunoașterea reglementărilor în vigoare, a drepturilor și obligațiilor pe care le au față de țara noastră cetățenii români cu domiciliul în străinătate este de natură a orienta și înlesni rezolvarea sarcinilor ce cad în competența organelor îndrîtuite, precum și soluționarea unor cazuri concrete.

În sfîrșit, abordarea într-un capitol distinct a problematicei regimului juridic al străinilor în Republica Socialistă România a avut menirea de a sublinia, prin trimiteri la Legea nr. 25/1969 și la alte acte normative, cîteva aspecte esențiale privind: noțiunea de străin, intrarea, șederea, ieșirea și drepturile străinilor în țara noastră și, pe această bază, desprinderea sarcinilor importante ce revin cadrelor Ministerului de Interne pentru urmărirea respectării normelor existente în acest domeniu. Stabilirea prin legea română a regimului național pentru străinii aflați pe teritoriul țării noastre implică discernămint, competență și tact din partea celor chemați să exercite atribuțiile prevăzute de lege.

BIBLIOGRAFIE

- Programul Partidului Comunist: Bazele de masă a societății socialiste multilaterale dezvoltare și înălțare a României spre comunism. Editura politică, București, 1974.
- Constituția Republicii Socialiste România. În: *Materialuri pentru sesiunile normative publice la proiectele de lege privind*, editată pe plan intern în 1976, pag. 11.
- MARX KARL și ENGELS FRIEDRICH — Opere, vol. 3, Editura politică, București, 1962.
- CETERCHI IOAN și alii — *Organizarea și activitatea de stat în Republica Socialistă România*, Editura Academiei R.S.R., București, 1973.
- CETERCHI IOAN — *Republica Socialistă România — închinare a victoriei deplină și definitive a socialismului în țara noastră*. În „*Anale de istorie*” nr. 6/1967.
- CETERCHI IOAN și alii — *Teoria generală a statului și dreptului*, Editura didactică și pedagogică, București, 1967.
- DELEANU ION — *Cetățenia română*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1970.
- DRĂGANU TUDOR — *Natura juridică a cetățeniei*. În „*Simpozionul Babeș-Bolyai. Seria Jurisprudență*”, 1968.
- DRĂGANU TUDOR — *Drept constituțional*, Editura didactică și pedagogică, București, 1972.
- GEAMĂNU GHEORGHE — *Dreptul internațional contemporan, volumul I*. Editura didactică și pedagogică, București, 1975.
- LIPĂDĂTESCU MIRCEA — *Organizarea administrativă a teritoriului cu bază a organizării puterii de stat*. În „*Analele Universității București, Științe Juridice*” nr. 1/1970.

MURARU IOAN — *Drept constituțional, Centrul de multiplicare al Universității București*, 1973.

MURARU IOAN — *Curs de drept constituțional socialist român, vol. I, Tipografia Universității București*, 1976.

POPESCU SOFIA — *Considerațiuni asupra raportului individ-statal-societate, în Institutul și reglementări în dreptul socialist român, Editura Academiei, București*, 1969.

PRISCA NISTOR — *Drept constituțional, vol. I, partea a II-a, Centrul de multiplicare al Universității București*, 1979.

PRISCA NISTOR — *Contribuții la studiul cetățeniei române, în „Analele Universității București, Științe Juridice”, nr. 1/1970*.

PRISCA NISTOR — *Drept constituțional, Editura didactică și pedagogică, București*, 1977.

PRISCA NISTOR — *Drepturile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor în Republica Socialistă România, Editura științifică și enciclopedică, București*, 1978.

ROUSSEAU CHARLES — *Măsură pentru combaterea imigrației clandestine în Statele Unite, în „Revue Générale de Droit International Public”, nr. 1/1977*.

ROUSSEAU CHARLES — *Reforma cetățeniei belgiene, Parlamentul unei Cărți verzi la 27 aprilie 1977, în „Revue Générale de Droit International Public”, nr. 4/1977*.

TOMULESCU ȘT. CONSTANTIN — *Drept privat român, Tipografia Universității București*, 1973.

CUPRINSUL

	Pag.
Introducere	2
CAPITOLUL I — Analiza concepțiilor privind noțiunea și natura juridică a cetățeniei	7
A. Noțiunea de cetățenie în literatura juridică burgheză. Definiția cetățeniei	7
B. Noțiunea de cetățenie în literatura juridică socialistă. Definiția cetățeniei	10
C. Natura juridică a cetățeniei în literatura de specialitate burgheză	16
D. Natura juridică a cetățeniei în literatura juridică socialistă română	17
CAPITOLUL II — Dobândirea cetățeniei	21
A. Reguli generale privind dobândirea cetățeniei	21
B. Calitatea de cetățean român, titlu de onoare. Modurile stabilite de lege pentru dobândirea acestei calități	22
C. Analiza unor moduri de dobândire a cetățeniei în alte sisteme de drept	31
CAPITOLUL III — Regimul juridic al cetățenilor români cu domiciliul în străinătate	42
A. Condiția juridică și modul de dobândire a calității de cetățean român cu domiciliul în străinătate	42
B. Circulația (sederea) cetățenilor români cu domiciliul în străinătate pe teritoriul R. S. România	44
	77

	Pag
CAPITOLUL IV — Pierderea cetățeniei	48
A. Modurile de pierdere a cetățeniei române	48
B. Analiza unor moduri de pierdere a cetățeniei în dreptul altor state	52
CAPITOLUL V — Regimul juridic al străinilor în Republica Socialistă România	56
A. Reglementarea statutului juridic al străinilor în Republica Socialistă România	56
B. Intrarea străinilor în România	57
C. Drepturile acordate străinilor și condițiile în care le pot exercita pe timpul sederii în Republica Socialistă România	59
D. Ieșirea străinilor din Republica Socialistă România	67
Concluzii	71
Bibliografie	73

Redactor: mr. VARGA GHEORGHE
Tehnoredactor: STOIAN RADU
Corector: plut. CARSTOIU DAN

Comanda nr. 52005   Dat la cules: 23.06.1982
C. nr. 741/1982   Bun de tipar: 30.11.1982
Lucrarea conține 80 pagini.